

a casa, és precis fer-ho abans de que arribi la primavera, car en cas contrari s'avivarien els ous, les larves es transformarien en insectes, els quals es traslladarien a les oliveres properes per a continuar en elles son cicle biològic i sos atacs.

Segurament serà degut a aqueixa causa que els atacs del corc siguin més intensos en els oliverars propers al vol de les poblacions.

P. J. CASALLO

Una indústria ruïnosa

II

LA VAQUERIA D'ARA I LA VAQUERIA ABANS DE LA GUERRA COMPARACIONS

DÈIEM en l'article anterior, que el vaquer del Vallès produïa la llet a 62 cèntims el litre. Però aquest preu no és més que el cost de producció; i, com que tot industrial té dret a una ganància, es podria assenyalar, com a interès mínim del capital empleat, el doble de l'interès que produeix el paper, o sigui un 8 per 100. Sumant l'import d'aquest interès a les despeses d'explotació, menys les quantitats que s'han cobrat pels fems i els vedells, resulta que el preu del litre de llet hauria d'ésser 65 cèntims.

Abans de la guerra, el litre de llet amb prou feines costava 27 cèntims de produir, i llavors precisament la indústria vaquera era flòrida, mentre que ara es realitza amb un tant per 100 de pèrdua molt crescut.

El vaquer de sis anys enrera usava els mateixos mètodes d'explotació actuals; i, no obstant, la vaqueria d'avui és un menja-capital; la vaqueria d'abans era una productora de capital. A quasi tots els vaquers els ha passat el mateix: començaven en petit, amb dues o tres vaques, i al cap d'alguns anys es trobaven amos d'un ramat important i amb uns quants cents duros arreconats. De dos anys a aquesta part, ha succeït al revés: l'estable s'ha anat despoblant, i la butxaca ha rajat contínuament. Per això dèiem que la vaqueria, avui, és una menjadora de capital.

Per saber els resultats que ara fa cinc o sis anys donava la indústria vaquera, practicant-se en la mateixa forma que es realitza ara, no ens cal altra cosa que substituir les xifres dels elements constitutius, fent-les precedir d'unes lleugeres observacions.

Les vaques, terme mig, produïen anualment 3,650 litres de llet. Llur preu podia considerar-se enrassadament a 800 pessetes. Els jornals dels vaquers eren a 4 pessetes. La palla o altra matèria per a jaç a 5 pessetes els 100 quilos. Els aliments, molts d'ells, més de la

meitat més barats. En canvi, dels vedells i vedelles enrassadament se'n treia 50 pessetes, i dels fems, la palla per a jaç i el lloguer del local.

Així, doncs, podem ja fer els comptes :

Capital 8,000 pesetes

ENTRADES

	Pessetes
7 vedells, a 57 pessetes un.	350
Valor dels fems	510
Total d'ingressos	<u>860</u>

SORTIDES

	Pessetes
Interès del capital al 4 per 100	320
Amortització.	666'66
Mortalitat	400
Jornals	1,460
Lloguer	150
Palla per a jaç	360
Transport	730
Alimentació.	6 624'75
Despeses totals	10,711'41
Ingressos	<u>860</u>
Cost total de producció.	<u>9,851'41</u>

En aquestes condicions, el litre de llet sortia a 27 cèntims ($9,851 \times 3,650$). La llet essent venuda a 30 cèntims, restava un marge de benefici de 3 cèntims per litre.

Així, el capital esmerçat en aquesta mena d'explotacions donava un interès de 14 per 100; i, si s'hi afegeix el 4 per 100 que s'havia consignat, llavors l'interès real era el 18. Però, si és té en compte que la majoria de vaquers són al mateix temps pagesos, és a dir, que es produïen bona part d'aliments, llavors l'interès era molt més crescut.

Si la vaqueria no hagués donat un benefici crescut, poc s'explicaria el fet que en menys d'una vintena d'anys els voltants de Barcelona s'haguessin convertit en una immensa granja; que més d'un poble que no comptava amb mitja dotzena de vaques n'hagués arribat a tenir un parell de centes.

Ara, de persistir les causes que fan de la vaqueria una indústria ruïnosa, el despoblament dels estables ben aviat serà un fet. I, la culpa d'això, essent de tots, fóra ben injust carregar-la únicament al vaquer.

Cert que la transformació del guany en pèrdua en la indústria vaquera no ha estat feta tan ràpidament que no hi hagués ocasió que cap vaquer se n'adonés. Hi ha hagut temporades de molts mesos durant les quals el negoci no produïa cap interès, en què les despeses de la producció s'anivellaven amb els ingressos.

I d'això podien adonar-se'n els vaquers que portaven una llibreta de comptes; però, quants n'hi havia que la portessin? Quants n'hi ha que la portin?

En adonar-se que el negoci no rendia cap benefici (i ja abans d'arribar a aquest extrem), els vaquers havien de posar immediatament en pràctica el que la raó aconsellés, sense voler arribar mai al capdavall, on ara els ha portat llur desídia.

Als vaquers els ha perdut l'ésser massa bona gent, és a dir, de fàcil aconseguir. Si ells haguessin estat ambiciosos; si, el negoci donant-los el 18 o el 25 per 100, haguessin provat d'arribar al 35 i al 40, o a més, preocupant-se de confeccionar racions més barates, de tenir un mercat o centre productor de vaques a Catalunya mateix, de participar del guany que el comerciant feia, no solament el que comprava la llet, sinó el que li venia els farratges i altres matèries, mai hauria arribat a haver de confessar i sofrir les conseqüències de realitzar un negoci amb un 50 per 100 de pèrdua.

Si el vaquer hagués comptat durant el llarg espai en què el cost de producció per litre de llet ha anat pujant de 27 a 62 cèntims, s'hauria anat prevenint, i hauria vist que els preus dels aliments eren sobretot el que feia la producció cara. En efecte, la ració anual de l'any 1913 importa 6,624'75 pessetes, que, repartides per a una producció de 36,500 litres, donen el preu de 18 cèntims per litre, mentre que actualment, la ració costant 14,370 pessetes, el litre de llet costa 48 cèntims. Els altres elements de l'explotació vaquera, és a dir, tots els que s'han comptat, menys l'alimentació, importen respectivament 3,226'66 i 4,178'33 pessetes. De manera que en 1913 el litre costa 9 cèntims, i ara 14; la diferència, doncs, és solament de 5 cèntims; en tant que, considerant el preu del litre de llet per a l'alimentació, la diferència és de 30 cèntims (18-48).

Sigui com sigui, el mal ja està fet: el que hem de procurar és cercar remei. El remei no el podem trobar sinó posant aquesta indústria en condicions de base i desenrotllament tècnic. I això serà el que tractarem en el pròxim i últim article.

M. ROSSELL I VILÀ

La poda del presseguer

(CONTINUACIÓ)

HEM parlat en l'anterior article de l'aplicació pràctica de la poda al presseguer, i va quedar sentat que poca cosa s'havia de modificar la establerta per la costum al Baix Llobregat, fonamentant-nos en que els resultats d'aquella poda no eren pas negatius. Si un arbre de la manera com se'l tracta produeix la quantitat de fruit